

*S i m i n a
M a r i a
T o f a n*

G A R A
U N D E
C R E S C
L A L E L E

- p o e z i i -

București, 2021

Fotografii: *Simina Maria Tofan*

Coperta: *Andi Dumitrache*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOFAN, SIMINA MARIA

Gara unde cresc lalele : poezii / Simina Maria Tofan. -

București : Bifrost, 2021

ISBN 978-606-95077-8-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al autoarei.

Copyright © 2021

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

PREFAȚĂ

DESPRE POEZIA TÂNĂRĂ ÎNTRE „ARS AGAPE” ȘI „ARS AMANDI”

Volumul de debut al tinerei poete Simina Maria Tofan, Gara unde cresc lalele, poartă semnul căutării, al transcenderii, al devenirii întru cele ce sunt ale Cuvântului, ale Poeziei. Totul se încifrează într-un limbaj al dialogului metafizic, al încercărilor de descoperire, prin metaforizarea descrierii comunicării transpersonale, de ființare, prin sistemele: eu – un altul și eu – tu – un altul...

Deseori, perspectiva deschisă de poemele prezentului volum este întregită de un monolog de bună calitate, care provoacă, incită și rememorează actul ființării umane, al trăirii, al trecerii dincolo de Numinos. Conturul este redat de invocarea vocii celeste a Celui ce va fi.

Pluralul discursiv este linia de demarcare dintre real, iluzoriu, fantastic și universul idilic al împlinirii iubirii. Acest limbaj poate reda saga refacerii paradisiului primordial în care este așteptată reîntoarcerea primului cuplu uman, care să reconstruiască lumea, prin prisma refacerii ethosului primar,

care să aducă renașterea mult așteptată de eul poetic, descris de acest volum.

Timpul și Viața constituie două dintre motivele proeminente. Ele se află într-o alternanță arbitrată, în mod epic, de către Moarte. Intervenția sa este descrisă de episoadele decrepitudinii umane. Singura scăpare este descrisă de Poezie. Aceasta se constituie, printr-o imagine himerică, drept unica soluție de refacere a vieții primordiale în starea paradisiacă. Dar necesitatea accederii în planul schimbării personale determină un nou hiat, o nouă regăsire și un nou început. În acest periplu al cercetării celor ce vor veni, Răul apare ca o ispitire, care fascinează, subjugă, rănește, doboară și distruge demnitatea, viețuirea și chiar paradigma trăirii, încercând să pervertească chiar forma de viețuire pură, Poezia, acest Sfânt Graal al umanității. Din această luptă Rău – Poezie, asemenea unui joc de șah, câștigător nu poate fi decât Cel ce asigură viețuirea, Lumina cea Neînserată. Totuși, căderea poate fi redată de slăbiciunea umană, de lepădarea de sine, de celălalt. Întrebarea care rămâne în etern și încheie misterios acest volum de versuri al Simonei Mariei Tofan, Gara unde cresc lalele, se constituie... „Și atunci te întreb: care dintre noi s-a lepădat de celălalt?” (Lepădarea de celălalt), ... ca o prefigurare a pierderii sinelui în dialogul interuman, eterna ispitire, a neîncrederii și

lipsirii de iubire agapică a seamăului. Însă, acest volum nu se desfășoară într-o liniaritate strictă, ci își găsește cheia onirică în decodarea poemelor într-o ecuație a versurilor în sensul devenirii. Este interesantă această abordare a poeziei, a construcției paradigmatică a sensului întregului volum, dinspre început și sfârșit spre centru.

Centralitatea poemelor se îndreaptă spre ideea reînțoarcerii, sub semnul eternei reveniri spre ceea ce înseamnă acasă: „Și cu o privire plină de compasiune să mângâi osteneala / de pe mâinile celor care și-au lăsat o amprentă de viață pe / barele mizere de care se (mai) țin când ruși de la muncă își / caută drumul spre casă” (Pe un peron de metrou, ora 25). Această oră 25 este simbolul trecerii dincolo, în spațiul celest, ca o primă oră a renașterii agapice a persoanei umane: „Într-o lume ideală / Metroul circulă până la ora 25” (Pe un peron de metrou, ora 25).

Volumul de poezie al Siminei Maria Tofan, Gara unde cresc lalele, este o frumoasă realizare, menită să poarte lectorul în tărâmul inefabil al devenirii, al transcenderii și al împlinirii umane pe calea ars amandi către ars agape, spre reînțoarcerea în idilicul paradis primordial.

dr. Victor Constantin Măruțoiu

Cluj - Napoca, 2 feb. 2021

Resturi de noi

Ne-am topit primăverile în ierni grele,
Am îngropat soarele în suflete de mocirlă pline
Și candelile ni s-au stins pe drumul spre credință.
Ne-am plâns durerile până când au tăcut.
Am tăcut și noi odată cu ele. Cuminți, supuși,
Ne-am așternut inimile pe tavă,
Au fost puse în balanță și cântărite
Cu tot cu pietrele de moarte ce atârnă de gâtul nostru.
Ne-am vândut tăcerile la schimb cu o resemnare mută.
Asemenea unor copii triști, dar ascultători,
Căroră le-a venit vremea să-și ia adio de la jucării,
Ne-am strâns visele în cutii goale de carton
Și le-am aruncat la grămadă, unele peste altele, în pod.

Seară de seară, la cina noastră cea de taină,
Tăiem din noi felii de viață
Cu care ne împărtășim absenți.
Resturile căzute de la masă
Vor ține de foame câinilor vagabonzi.

Cromatică unui suflet

Dacă mi-aș examina la microscop stările, oare ce culoare ar prinde prin reflexie ochii mei?

The end

Ne-am reîntâlnit pe holul spitalului.

Între mine și ultimul tău “Bună, ce mai faci” se așternuse o eternitate.

Eu eram secătuită de puteri și durerea mă rodea ca un vierme pe dinăuntru,

Așa că am schițat un salut glacial

Ce s-a spart pe podeaua dintre pașii tăi și ai mei.

Am intrat în salon. Mirosea a boală și disperare, a neputință și urină.

Iubirea noastră zăcea în stare de comă

Într-unul dintre paturile mizere.

Și era atât de dezolantă imaginea

Încât și durerea obosise să mai doară.

Era conectată la aparate, aerul îi era

Pompat printr-o sondă endotraheală

Și noi, străini între noi și parcă și de ea,

Contemplam mizeria, ne rămăsese doar tăcerea de împărțit.

E vina noastră că s-a degradat într-atât,

Am lăsat-o pe mâna Indiferenței, în loc

Să o ducem la controale regulate,

De când dădea semne de boală...

Poate dacă vegheam asupra ei

Nu ajungea în fază terminală,

Cu trupul desfigurat de metastaze.

Acum e prea târziu.
Am decis să rămân la patul ei
Până la final.
Măcar atâta respect merită.
Am găsit pe măsuță un bilet pe
Care-și scrisese ultima dorință.
Știi, ea iubise mai mult ca orice marea
Așa că ne ruga să o ardem și să-i
Aruncăm cenușa în mare.

The end.

Vulnerabili

Cred că-mi place mai mult decât orice ideea de poezie -
confesiune,
poezie onestă scrisă cu luciditate și sinceritate de oameni
pentru oameni.

Am gusturi trăsnite în materie de orice, nu-mi place să mă
încadrez în forme gata trasate.

Iubesc ceaiul de merișoare și botoșeii de casă țesuți de mâinile
iubitoare ale unei bunici la lumina slabă a te miri căror lămpi.

Ador mirosul de mosc și în general toate aromele orientale,
pernuțele colorate și lumânările parfumate,

Mă dau în vânt după crema de zahăr ars, nu-mi place deloc
tiramisu,

aș mânca dulceață de vișine la orice oră din zi și din noapte cu
Nutella.

Sunt complicată, complexă și, de multe ori, nestatornică...

Sufletul meu e într-o continuă căutare de sens și auto
descoperire.

Iubesc intens, total, nu fac lucruri cu jumătăți de măsură, eu
când ard, ard, nu știu cum e doar să te pârzolești puțin ca și cum
te-ai da pe rugul aprins ca pe tobogan.

Plâng la filmele cu happy-ending - asta e o contradicție - pentru
că vin prea în antiteză cu realitatea lumii ăsteia.

Și nu, ei nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți...ăsta e
adevărul.

În schimb mă regăsesc în filmele de epocă, în politețea și candoarea unei atingeri abia permise, în blândețe și în noblețe, aceste elemente care mă fac să mai sper sau să-mi redea încrederea în Umanitate.

Ascult Joe Dassin, ABBA, Chopin,

Mă ascund de ploaie în mine sub o pătură groasă,

Sau stăm amândouă cu două cești de ceai la povești prin geam, ca la închisoare când vin să te viziteze rudele și vorbiți la telefon face to face.

Nu știu cât sunt de specială, dar aș putea spune clar că nu sunt ordinară.

Mă duc să-mi deschid o sticlă de vin și poate mă uit la Mândrie și Prejudecată.

Dilema actuală

Cât de mult sau de puțin trebuie să iubești ca să te întorci?

De multe ori, în peregrinările noastre în Amor, suntem păsări
călătoare

care se întorc mereu la cuib,

sau alteori, chemate de zări mai albastre și mai noi, uităm
definitiv

de cei rămași acasă, goi.

La Adio

Astăzi povestea noastră s-a sinucis.

S-a aruncat cu părul ei de foc și cu toate visele făcute ghem în stomac în prăpastia fără fund ce s-a căscat între respirația mea și a ta.

Degeaba a încercat să îmbrace durerea în rochie roșie de mătase ce-i curgea lasciv pe coapse.

Și buzele și le pecetluisă cu sigiliu roșu, de data asta mai stins, mai subtil, să nu observe ochiul vulgar cum agoniza în tăcere.

I-aș pune-o floare la mormânt, dar ea s-a dezintegrat în neant fără să-mi lase măcar o notă, un bilet, un gând...

Astăzi povestea noastră s-a sinucis, demnă și frumoasă ca un vis.